

Det italienske formandskab holder et højt tempo. Der er ugentlige møder i forberedelsesgruppen og månedlige møder blandt udenrigsministrene. De næste kapitler, der skal drøftes blandt ministrene, er EU's institutioner og den ydre identitet.

Der er tale om en omfattende kalender. Den vil kræve vores fulde opmærksomhed. Formandskabets ambition er, at vi inden Det Europæiske Råds møde i Firenze den 21.-22. juni får afdækket, hvor der er fælles terræn, og hvor der er principielle uenigheder blandt medlemslandene.

Man må vente, at konferencen kan være afsluttet om ca. et år. Seks måneder efter kan EU begynde de vigtige optagelsesforhandlinger med landene i Central- og Østeuropa, herunder de baltiske lande, og Cypern og Malta.

For at få forhandlingerne i gang hurtigt er det også ønskeligt at få regeringskonferencen afsluttet uden unødigt tidsspille.

Forhandling

Ove Fich (S):

Tak til statsministeren og udenrigsministeren for svar på forespørgslen.

De omfattende og detaljerede svar viser, at regeringen ønsker at bidrage med maksimal åbenhed om forhandlingerne på EU's regeringskonference. Og sandheden er jo, at aldrig før har der været en sådan åbenhed om forhandlingerne. Den danske forhandler, ambassadør Niels Ersbøl, informerer pressen efter de ugentlige møder – ikke til alle andre landes tilfredshed – udenrigsministeren gør det samme efter sine møder, og statsministeren gør det i forbindelse med topmøderne. Rådet for Europæisk Politik holder informations- og diskussionsmøder. Der stilles penge til rådighed for alle organisationer, der vil informere om EU, og Folketingets EU-oplysning besvarer hundrede- ja, tusindvis af henvendelser. Så jeg havde nær sagt: Åbenheden kender ingen grænser.

Alligevel oplever vi en propaganda fra nejbevægelserne, en propaganda, som søger at opbygge en myte om, at det hele foregår i en meget snæver kreds bag nedrullede gardiner. Hvis der er nogen, der har rullet de gardiner ned, så er det nejbevægelserne selv. De vil ikke se, hvad der foregår; det kunne jo punktere fordommene.

Jeg har her en artikel fra Jyllands-Posten, som er godt en uge gammel, og jeg citerer bare nogle enkelte uddrag af den. Det er Junibevægelsens talsdame, og der står: »Manipulation med vælgerne«, »regeringen løber om hjørner med befolkningen«, og »den danske regering hykler«. Det er alt sammen forsøg på at snige sig uden om substansen. Jeg ved, det er fristende at spille de undertrykte og uvidendes beskyttere, men det er en grov manipulation for nu at blive i sprogbrugen.

Det, jeg synes kunne være befriende, var, at vi fik klaring på, hvad det egentlig er nejbevægelserne vil. Jo, én ting har jeg opfattet: de vil gerne have et samarbejde mellem alle Europas folk. Men hvorfor så ikke netop bruge chancen i EU til at skabe dette samarbejde mellem Europas folk, om ikke andet så for fredens skyld? Jeg tænker her ikke på freden i Folketinget, men på freden i Europa.

Regeringskonferencen er ikke nogen fred. Det er kamp. Det er hård kamp fra position til position, og jeg tror, det er væsentligt, at man gør sig klart allerede nu, at man får ikke alt. Man kan i virkeligheden bedst sammenligne det med overenskomstforhandlinger.

Danmark har fremlagt sit forhandlingsudspil; det er ambitiøst, det er meget ambitiøst, men det er efter min mening ikke overambitiøst.

Vi kunne naturligvis have valgt en anden strategi. Vi kunne have været følgagtige. Vi kunne bare gå ind for det, som alle de andre også går ind for. Så havde vi opført os ligesom kongen på asteroiden i den bog, der hedder »Den lille prins«, som har en vældig magt, fordi han kan beordre solen op og solen ned, det handler bare om at gøre det på rette tidspunkt.

Vi har valgt noget andet. Vi vil noget mere med den risiko, det naturligvis indebærer, en risiko, som jo er, at nogen kan sætte sig ned efterfølgende og lave en checkliste og sige: De sagde, de ville have det og det og det, og de fik ikke det hele. Og derfor bør man sige nej, vil de pågældende påstå. Men vi synes, det er vigtigere at kæmpe indædt for sagen frem for at lave taktiske positioneringer over for nejbevægelserne.

Og sådan set har det jo vist sig at give pote allerede. Det startede for halvanden måned siden i Torino. På forhånd havde forskellige folk forsøgt at svække vores forhandlingsposition mest muligt. Jeg tænker ikke mindst på Venstres formand, hr. Uffe Ellemann-Jensen, som i sit elektroniske ugebrev af 25. marts skriver: